

CAMINS OBERTS

Una Església que llegeix

Qui pot considerar-se «bon lector»? Afirmar-ho, sense més, és arriscat. No crec que ens referim només a la quantitat de llibres que podem arribar a fer-nos nostres, sinó a la capacitat d'entendre allò que hem llegit. Una Església benaurada és, i ha de ser, una bona lectora. És a dir, ha de tenir aquella capacitat d'interpretar degudament el misteri de la vida que té davant seu. Jesús, fundador i fonament de l'Església, és qui ens ensenya a llegir el gran llibre que només podia haver escrit Déu: la vida. Ell mateix envià el seu propi Fill perquè aprenguéssim a fixar-nos en els detalls rellevants. Així es formen els bons lectors. A la sinagoga de Cafarnaüm, Ell fou qui prengué el llibre del profeta Isaïes i començà a llegir en veu alta: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu»; després plegà el volum i digué: «Avui es compleix el que acabeu d'escoltar».

Les accions de Jesús són decisives per a entendre què ha de ser i què ha de fer l'Església. Ella, com Jesús, no pot oblidar mai que la realitat és més important que les idees. La lectura és aproximació al misteri de la vida. L'Església està cridada a fer aquest exercici de manera quotidiana i a fer-lo ben fet. L'Església necessita tenir ben obertes les oïdes i també els ulls. La realitat té la seva pròpia narració i es fa necessari tenir temps per a consolidar una bona lectura.

Cal recordar que qui llegeix és qui interpreta. Per això, qualsevol lectura parteix d'un context, d'una trajectòria, d'unes opcions determinades. La lectura no és neutra; sempre té uns antecedents. Al mateix temps, sabem que el millor text de tots, és a dir, la història de la humanitat, no ens deixa mai en la indiferència. Avui, tot parla i tot genera un exercici d'interpretació no fàcil.

L'Església, a més a més, sabem que genera els seus textos propis. Cal habilitat i paciència per escriure'ls i llegir-los. Es tracta d'un exercici de com-

prensió que ajuda a créixer. És així que santa Teresa de Jesús demanava a les seves germanes de comunitat que aprenguessin a llegir i que ho fessin no per caure en la vanitat de l'erudició, sinó per alimentar l'ànima. Qui llegeix i fa l'exercici de comprendre entra, pels seus propis mitjans, en nous mons, plens de suggeriments que poden consolidar la vida, la fe i l'esperança.

Un llibre, i la vida encara més, ens ofereix la possibilitat d'entrar dins de nosaltres mateixos. Les paraules, com les persones i les situacions, són invitacions constants a créixer. Una bona lectura ens ajudarà a créixer en el camí de la llibertat, perquè permetrà a l'Església ser una realitat viva i no una peça de museu de l'antigor. Hem de valorar molt positivament l'exercici de la lectura per superar la

pressió aclaparadora de la imatge. L'Església no pot viure només de la imatge que vol transmetre, sinó de la seva pròpia identitat, que vol entendre cada cop més i comunicar millor.

L'Església de les benaurances ha de ser «bona lectora», és a dir, li cal exercitar-se en la comprensió del llibre de la vida i poder, a poc a poc, ampliar el somni de Déu per a tota la humanitat. En el transcurs d'aquesta pràctica podrà esbrinar amb més claredat on es troba i on creix el Regne de Déu. És a partir de la lectura que l'Església podrà entendre's millor a ella mateixa i allunyarà les temptacions de quedar-se aïllada i tancada en les seves pors, dubtes i ambigüitats.

† Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

El bisbe Daniel parla de Gaudí a Prada

El bisbe de Lleida, Daniel Palau, va participar el 22 d'agost en una taula rodona dedicada a Antoni Gaudí, arquitecte, home de fe i catalanista, en el marc de la 58a edició de la Universitat Catalana d'Estiu (UCE), celebrada a Prada de Conflent.

La sessió, titulada *Antoni Gaudí, arquitecte, home de fe i catalanista. Als 100 anys de la seva mort*, també va reunir l'arquitecte reusenc Josep M. Adell, de la Universitat Politècnica de Madrid; el periodis-

ta Joan Safont, i Joan Amorós, president del Moviment Gaudí.

En la seva intervenció, el bisbe va aprofundir especialment en el sentit religiós i espiritual de l'obra gaudiniana. Segons va explicar, en el pensament de l'arquitecte hi ha una voluntat constant d'anar a l'essencial, d'assumir la pobresa i d'acceptar la realitat humana tal com és. Abans de la seva intervenció a la UCE, el bisbe Daniel va celebrar la Santa Missa a la parròquia de Sant Pere de Prada.

CAMINOS ABIERTOS

Una Iglesia que lee

«**Q**uién puede considerarse «buen lector»? Afirmarlo, sin más, es arriesgado. No creo que nos refiramos únicamente a la cantidad de libros que podemos llegar a hacer nuestros, sino a la capacidad de comprender aquello que hemos leído. Una Iglesia bienaventurada es, y debe ser, una buena lectora. Es decir, debe tener esa capacidad de interpretar debidamente el misterio de la vida que tiene ante sí. Jesús, fundador y fundamento de la Iglesia, es quien nos enseña a leer el gran libro que solo podía haber escrito Dios: la vida. Él mismo envió a su propio Hijo para ayudarnos en el aprendizaje de desarrollar la capacidad de fijarnos en los detalles relevantes. Así se forman los buenos lectores. En la sinagoga de Cafarnaúm, Él fue quien tomó el libro del profeta Isaías y comenzó a leer en voz alta: «El Espíritu del Señor reposa sobre mí»; después cerró el volumen y dijo: «Hoy se cumple lo que acabáis de escuchar».

Las acciones de Jesús son decisivas para entender qué debe ser y qué debe hacer la Iglesia. Ella, como Jesús, no puede olvidar nunca que la realidad es más importante que las ideas. La lectura es una aproximación al misterio de la vida. La Iglesia está llamada a realizar este ejercicio de manera cotidiana y a hacerlo bien. La Iglesia necesita tener bien abiertos los oídos y también los ojos. La realidad tiene su propia narración y es necesario disponer de tiempo para consolidar una buena lectura.

Hay que recordar que quien lee es quien interpreta. Por eso, cualquier lectura parte de un contexto, de una trayectoria, de unas opciones determinadas. La lectura no es neutra; siempre tiene unos antecedentes. Al mismo tiempo, sabemos que el mejor texto de todos, es decir, la historia de la humanidad, nunca nos deja indiferentes. Hoy, todo habla y todo genera un ejercicio de interpretación nada fácil.

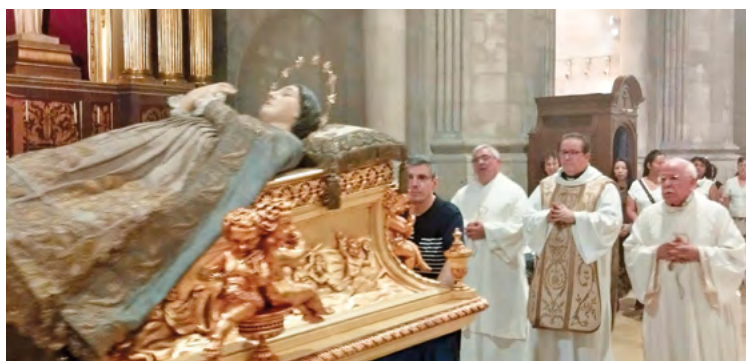
La Iglesia, además, sabemos que genera sus propios textos. Se necesita habilidad y paciencia para escribirlos y leerlos. Se trata de un ejercicio de comprensión que ayuda a crecer. Así, santa Teresa de Jesús pedía a sus hermanas de comunidad que aprendieran a leer y que lo hicieran no para caer en la vanidad de la erudición, sino para alimentar el alma. Quien lee y realiza el ejercicio de comprender entra, por sus propios medios, en nuevos mundos, llenos de sugerencias que pueden consolidar la vida, la fe y la esperanza.

Un libro, y la vida aún más, nos ofrece la posibilidad de entrar dentro de nosotros mismos. Las palabras, como las personas y las situaciones, son invitaciones constantes a crecer. Una buena lectura nos ayudará a crecer en el camino de la libertad, porque permitirá a la Iglesia ser una realidad viva y no una pieza de museo de la antigüedad. Debemos valorar muy positivamente el ejercicio de la lectura para superar la presión abrumadora de la imagen. La Iglesia no puede vivir únicamente de la imagen que quiere transmitir, sino de su propia identidad, que quiere comprender cada vez más y comunicar mejor.

La Iglesia de las bienaventuranzas debe ser «buena lectora», es decir, necesita ejercitarse en la comprensión del libro de la vida y poder, poco a poco, ampliar el sueño de Dios para toda la humanidad. En el transcurso de esta práctica podrá discernir con mayor claridad dónde se encuentra y dónde crece el Reino de Dios. Es a partir de la lectura como la Iglesia podrá comprenderse mejor a sí misma y alejará las tentaciones de quedarse aislada y encerrada en sus miedos, dudas y ambigüedades.

† **Daniel Palau Valero**
Obispo de Lleida

Mare de Déu de la Llitera

La Catedral de Lleida, fidel a la tradició, va exposar als peus de l'altar major el cadafal amb la imatge de la Mare de Déu de la Llitera, obra de l'escultor Jaume Perelló (1969) i còpia fidedigna de la que fou venerada fins a l'any 1936, amb motiu de la festa de l'Assumpció de la Mare de Déu,

que se celebra el 15 d'agost, i que és la titular de la catedral nova i festa de la seva titular.

A les 12 del migdia es va celebrar la Missa de la festa de la patrona de la Catedral, presidida pel degà del Capítol, Mn. Francisco Ribas, i solemnitzada pel Petit Cor de la Catedral, amb una nodrida

assistència de fidels. Tot seguit, tingué lloc, per l'interior de les naus, la Processó de la Dormició de Maria, recuperada l'any 2006, ara fa 20 anys.

La imatge anava vestida amb l'antic mantell blau de l'any 1802, brodat amb fil d'or per les monges del desaparegut convent de l'Ensenyança i salvat de l'incendi de la Catedral del 1936.

Durant tota la jornada van ser molts els lleidatans que es van apropar a la Catedral per visitar, contemplar i venerar la Mare de Déu de la Llitera o del Llit. Aquesta tradició es remunta a l'any 1497, quan l'escultor Blai va esculpir la primera Verge de la Llitera per ser exposada a la Seu Vella el dia de la festa de l'Assumpció.

Santa Maria Magdalena retira l'amiant

El passat 10 d'agost van començar els treballs de retirada de les peces de fibrociment de la façana i de les cobertes dels locals i pisos de la parròquia de Santa Maria Magdalena de Lleida. Les actuacions les va dur a terme una empresa especialitzada en la retirada d'aquest tipus de material. La parròquia, conscient que el deteriorament del fibrociment que conté amiant pot comportar riscos per a la salut, es va acollir a una línia de subvencions de la Generalitat de Catalunya destinada a facilitar la retirada d'aquest material dels edificis.

En aquesta primera fase, els treballs han consistit en la retirada de les plaques de fibrociment de la façana i de les cobertes, que seran substituïdes per nous panells prelacats amb un aïllament de 5 centímetres. En total, es preveu actuar sobre una superfície d'uns 350 m² corresponents a la coberta de fibrociment i 707 m² corresponents a les plaques de l'envà pluvial (les teulades). Es calcula que la re-

tirada generarà aproximadament 16.638 quilograms de residus.

En una segona fase, que es durà a terme més endavant, està previst intervenir en les façanes, amb l'aplicació dels materials més adequats per aconseguir un equilibri entre l'aïllament i l'eficiència de l'edifici i una estètica adequada.

La parròquia de Llardecans fa 250 anys

Llardecans va viure el 18 d'agost una jornada especialment significativa amb motiu del 250è aniversari de la consagració de l'església par-

roquial de l'Assumpció de la Mare de Déu. A les 12 del migdia, el bisbe Daniel va presidir l'Eucaristia solemne, que va posar el punt culminant a la Festa Major. La celebració va omplir de gom a gom el temple, amb la presència de nombrosos veïns i veïnes de Llardecans, així com de persones que havien mantingut una vinculació amb la parròquia al llarg dels anys, entre elles antics rectors i capellans veïns del poble.

La jornada va continuar amb un dinar de germanor, que va reunir els participants en un ambient festiu i de convivència i una actuació de cant coral.

Els maristes de Catalunya obren el curs a Lleida

La comunitat marista de Catalunya va donar la benvinguda al nou curs escolar amb una multitudinària trobada celebrada a la Llotja de Lleida el passat 1 de setembre, i que va reunir prop d'un miler de docents, directores i membres de la comunitat procedents de diferents punts de Catalunya. Entre les autoritats i representants institucionals que van assistir a l'acte hi havia el bisbe Daniel, que va voler acompa-

nyar els maristes en aquest inici de curs.

Durant la trobada a la Llotja de Lleida, el germà provincial de l'Hermitage, Gabriel Vila-real, va posar en valor la tasca educativa i pastoral que desenvolupen els maristes a Catalunya i el compromís de les persones que en formen part.

La trobada també va servir per posar en valor la tasca educativa, pastoral i d'acompanyament que fan al servei d'infants, joves i famílies.

Acord per compartir Sant Isidre amb els coptes

La parròquia de Sant Isidre Llauredor de Lleida i la comunitat copta ortodoxa de Lleida han arribat a un acord per compartir l'ús de l'església parroquial de Sant Isidre Llauredor, mitjançant un conveni signat el 2 de setembre de 2026 a la seu del Bisbat de Lleida. L'acord, subscrit pel rector de la parròquia, Mn. Josep Antoni Jové Camí, amb la corresponent autorització del bisbe Daniel, i pel Rv. P. Beshoy Elanba Yahnes, sacerdot encarregat i responsable de l'església copta ortodoxa a Lleida, té com a objectiu facilitar a aquesta comunitat un espai on pugui desenvolupar les seves celebracions de culte i la seva acció pastoral.

El conveni estableix una cessió d'ús compartit del temple per un període inicial de dos anys, prorrogable per dos anys més una sola vegada i, pos-

teriorment, de forma anual, sempre que no hi hagi objecció per cap de les parts.

L'acord es realitza d'acord amb el Codi de Dret Canònic i el Directori per a l'aplicació dels principis i normes sobre l'ecumenisme, i constitueix una nova expressió de la voluntat d'afavorir el coneixement, el respecte i la col·laboració entre cristians de diferents tradicions.

Nomenaments

Monsenyor Daniel Palau Valero, bisbe de Lleida, ha signat els següents nomenaments:

- **Mn. Xavier Navarro Liesta**, nomenat arxiprest de l'arxiprestat Mare de Déu de l'Acadèmia del Bisbat de Lleida, amb data 01.09.26.
- **Mn. Juan Carlos Mandje Bote**, nomenat arxiprest de l'arxiprestat Segrià-la Noguera-la Ribagorça del Bisbat de Lleida, amb data 01.09.26.

- **Glòria Ferrera Giménez**, nomenada secretària de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (IREL), amb data 01.09.26.
- **Maria Teresa Pampalona Lorés**, nomenada presidenta diocesana de la Unió Eucarística Reparadora (UNER) de Lleida, amb data 01.09.26.
- **Mn. José Antonio Jové i Camí**, nomenat director de la Casa Sacerdotal de Lleida, amb data 01.09.26.

REFLEXIONS

Aprendre a confiar en Déu

Vivim en una època marcada per la incertesa. Ens costa acceptar allò que no controlem i, sovint, ens inquieta no saber què ens depararà el demà. Enmig d'aquesta realitat, la figura del cardenal John Henry Newman ens ofereix un ensenyament ple d'actualitat i esperança.

Proclamat recentment Doctor de l'Església, Newman va ser un apassionat cercador de la veritat. La seva vida va estar marcada per una pregunta constant: què vol Déu de mi? En aquesta recerca sincera va descobrir que la fe no consisteix a tenir resposta per a tot, sinó a aprendre a confiar en Déu fins i tot quan no comprenem plenament els seus camins. En una de les seves meditacions va escriure una frase senzilla i profunda: «Déu sap el que fa». Aquestes paraules resumeixen una actitud espiritual que va transformar tota la seva existència. Newman va experimentar dubtes, dificultats i decisions que exigiren grans renúncies. Tanmateix, va aprendre a recolzar-se en la certesa que Déu guia la història i condueix cada vida amb saviesa i amor.

Sovint nosaltres també ens preguntem per què passen determinades coses. Ens costa entendre algunes proves, malalties, pèrdues o canvis inesperats. Voldríem tenir totes les respostes. Però la fe ens recorda que no estem sols ni abandonats a l'atzar. El Senyor coneix el nostre camí millor que nosaltres mateixos.

L'Evangeli ens presenta Jesucrist com l'expressió perfecta d'aquesta confiança. Tota la seva vida va estar orientada a complir la voluntat del Pare. Fins i tot en els moments més foscos, Jesús es va abandonar a les seves mans amb plena confiança. En Ell descobrim que Déu no deixa mai d'actuar pel nostre bé, encara que de vegades no ho puguem veure immediatament.

Aquesta experiència de confiança es reflecteix també en el lema episcopal de Newman: *Cor ad cor loquitur*, «el cor parla al cor». Per a ell, la fe no era una teoria ni una simple doctrina apresada, sinó un diàleg viu amb Crist. Des d'aquesta amistat profunda va poder recórrer camins desconeguts, afrontar incomprendiments i prendre decisions difícils sense perdre la pau.

També nosaltres estem cridats a viure així. No sempre sabrem què fem ni entendrem tot allò que succeeix. Però podem caminar amb serenitat quan recordem que Déu sí que sap el que fa. Quan obrim el nostre cor al seu, descobrim que la seva providència ens acompanya sempre. I aquesta certesa, lluny de disminuir la nostra llibertat, ens ajuda a viure amb esperança, confiança i alegria.

Mn. Josep Ramon Pérez

Canonge de la Catedral de Barcelona

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ef 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13].

Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers; santa Ifigènia, vg.

22. ■ Dimarts [Pr 21,1-6.10-13 / Sl 118 / Lc 8,19-21]. Urgell: ■ Beats Josep Batalla i Parramon, prev., i companys, mrs.; sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys,

mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Fèlix IV, papa (526-530).

23. □ Dimecres [Pr 30,5-9 / Sl 118 / Lc 9,1-6]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí; santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Taragona.

24. ■ Dijous [Ecle 1,2-11 / Sl 89 / Lc 9,7-9]. Sant Feliu de Llobregat: □ Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona

de Barcelona (ciutat i arxidiòcesi, 1868, i província eclesialística).

25. ■ Divendres [Ecle 3,1-11 / Sl 143 / Lc 9,18-22]. Sant Dalmau Moller (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva); Mare de Déu de la Misericòrdia (Reus); santa Aurèlia, vg.

26. ■ Dissabte [Ecle 11,9-12,8 / Sl 89 / Lc 9,43b-45]. Sants Cosme i Damià (anomenats els sants metges),

germans bessons i màrtirs de Síria, patrons dels metges i farmacèutics.

27. ■ Diumenge vinent, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ez 18, 25-28 / Sl 24 / Fl 2,1-11 (o bé, més breu: 2,1-5) / Mt 21,28-32]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633); sant Caius o Gai, bisbe; sants Adolf i Joan, germans mrs.

Diumenge XXV de durant l'any (A)

COMENTARI

«Els meus pensaments no són els vostres»

Segurament que tots tenim tendència a creure que som molt justos, i que veiem les coses tal com han de ser. Però potser també per això ens estranya la paràbola d'avui. Es tracta d'un propietari que lloga treballadors per a la seva vinya: surt de bon matí, a mig matí, pels volts de migdia, a mitja tarda i una hora abans de pondre's el sol. Tots ells són enviats a treballar a la seva vinya. A tots ens agrada l'actitud d'aquest propietari. Però a l'hora de cobrar l'amo diu: *Crida els treballadors i paga'ls el jornal. Comença pels que han vingut més tard.* Ja potser ens estranya una mica: no hauria de començar pels qui porten més hores treballant?; però la sorpresa és que *vingueren els qui feia una hora que treballaven i cobraren el jornal sencer*: potser no tots estariem d'acord amb aquesta actitud. En tot cas, segurament pensariem com els primers que creien que *cobrarien més*; semblaria lògic, no? Però *van cobrar el mateix jornal*. Segur que ens estranya a nosaltres com va estranyar a aquells treballadors que es van queixar: *A ells els pagues igual que a nosaltres que hem hagut de suportar tot el pes de la jornada i la calor.* Semblaria injusta l'actitud del propietari. Però aquí ve l'ensenyament de Jesús: Primer la justícia: *No haviem fet tractes per un jornal? Doncs, pren el que et toca.* I ara ve la generositat de l'amo: *A aquest darrer jo li vull donar igual que a tu. Tens enveja perquè jo soc generós?* Això és segurament el que ens costa d'entendre; estem tan acostumats als nostres drets que no acabem d'entendre la generositat de l'amo, és a dir, de Déu. En aquesta paràbola veiem l'amor de Déu sobretot als últims que no mereixent gairebé res reben de Déu el mateix que els primers. Com diu la primera lectura: *Els meus pensaments no són els vostres i els vostres camins no són els meus...* Hem de pensar com Déu. Nosaltres som els últims i Déu ens dona tot el seu amor, tots els seus dons, no pels nostres mèrits sinó per la seva generositat. Sabem ser agraïts a Déu? Som generosos amb tothom com ho és ell?

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,6-9)

Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar; invoqueu-lo, ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics, els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i s'apiadaran d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra.

► Salm responsorial (144)

R. *El Senyor és a prop dels qui l'invoquen.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 1,20c-24.27a)

Germans, tant si surto amb vida d'aquesta pressó com si he de morir, sé que Crist serà glorificat en el meu cos. Perquè per a mi, viure és Crist, i morir em seria un guany. Però quan penso que mentre continua la meua vida puc fer un treball profitós, no sé pas què escollir; em trobo pres per aquesta alternativa: d'una banda, el meu desig és morir ja per estar amb Crist, cosa incomparablement millor; però d'altra banda, pensant en vosaltres, veig més necessari que continuï la meua vida corporal. Ara, a vosaltres, us demano solament això: que porteu una vida digna de l'evangeli del Crist.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 20,1-16)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un propietari que sortí de bon matí a llogar treballadors per a la seva vinya: va fer tractes per un jornal, i els envià a la seva tasca. Sortí altra vegada a mig matí, en trobà d'altres a la plaça sense feina i els digué: «Aneu també vosaltres a la meua vinya; us pagaré el que sigui just.» I ells hi van anar. Pels volts de migdia i a mitja tarda, tornà a sortir i va fer el mateix. Una hora abans de pondre's el sol encara en trobà d'altres i els digué: «Què feu aquí tot el dia desvagats?» Ells li contesten: «És que ningú no ens ha llogat!» Els diu: «Aneu també vosaltres a la meua vinya.» Al capvespre, l'amo de la vinya digué a l'encarregat: «Crida els treballadors i paga'ls el jornal. Comença pels qui han vingut més tard i acaba pels primers.» Vingueren, per tant, els qui feia una hora que treballaven, i cobraren el jornal sencer. Quan tocava als primers, es pensaren que cobrarien més, però van cobrar el mateix jornal. En veure això, rondinaven i deien al propietari: «Aquests darrers han treballat només una hora i els pagues igual que a nosaltres, que hem hagut de suportar tot el pes de la jornada i la calor.» Ell va respondre a un d'aquests: «Company, quin mal t'he fet? No haviem fet tractes per un jornal? Doncs pren el que et toca i ves-te'n. A aquest darrer jo li vull donar igual que a tu. Que no puc fer el que vull a casa meua? Tens enveja perquè jo soc generós?» Així els darrers passaran a primers, i els primers, a darrers.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 55,6-9)

Buscad al Señor mientras se deja encontrar, invocadlo mientras está cerca.

Que el malvado abandone su camino, y el malhechor sus planes; que se convierta al Señor, y él tendrá piedad, a nuestro Dios, que es rico en perdón. Porque mis planes no son vuestros planes, vuestros caminos no son mis caminos —oráculo del Señor—. Cuanto dista el cielo de la tierra, así distan mis caminos de los vuestros, y mis planes de vuestros planes.

► Salmo responsorial (144)

R. *Cerca está el Señor de los que lo invocan.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 1,20c-24.27a)

Hermanos:

Cristo será glorificado en mi cuerpo, por mi vida o por mi muerte. Para mí la vida es Cristo y el morir una ganancia.

Pero, si el vivir esta vida mortal me supone trabajo fructífero, no sé qué escoger. Me encuentro en esta alternativa: por un lado, deseo partir para estar con Cristo, que es con mucho lo mejor; pero, por otro, quedarme en esta vida veo que es más necesario para vosotros. Lo importante es que vosotros llevéis una vida digna del Evangelio de Cristo.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 20,1-16)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta parábola: «El reino de los cielos se parece a un propietario que al amanecer salió a contratar jornaleros para su viña. Después de ajustarse con ellos en un denario por jornada, los mandó a la viña. Salió otra vez a media mañana, vio a otros que estaban en la plaza sin trabajo y les dijo: «Id también vosotros a mi viña y os pagaré lo debido». Ellos fueron. Salió de nuevo hacia mediodía y a media tarde, e hizo lo mismo: Salió al caer la tarde y encontró a otros, parados, y les dijo: «¿Cómo es que estáis aquí el día entero sin trabajar?» Le respondieron: «Nadie nos ha contratado». Él les dijo: «Id también vosotros a mi viña». Cuando oscureció, el dueño dijo al capataz: «Llama a los jornaleros y págalos el jornal, empezando por los últimos y acabando por los primeros». Vinieron los del atardecer y recibieron un denario cada uno. Cuando llegaron los primeros, pensaban que recibirían más, pero ellos también recibieron un denario cada uno. Al recibirlo se pusieron a protestar contra el amo: «Estos últimos han trabajado solo una hora y los has tratado igual que a nosotros, que hemos aguantado el peso del día y el bochorno». Él replicó a uno de ellos: «Amigo, no te hago ninguna injusticia. ¿No nos ajustamos en un denario? Toma lo tuyo y vete. Quiero darle a este último igual que a ti. ¿Es que no tengo libertad para hacer lo que quiera en mis asuntos? ¿O vas a tener tú envidia porque yo soy bueno?» Así, los últimos serán primeros y los primeros, últimos.»